MARCU ANTON

SCRISORI DIN ȚARA LUI FÂSE

Editura RAWEX COMS SRL

Colectiv redacție:
Editor: Raluca Tudor
Tehnoredactare: Raluca Tudor
Grafică copertă: Raluca Tudor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANTON, MARCU
Scrisori din țara lui Fâse / Marcu Anton. – București: Rawex Coms, 2014
ISBN 978-606-8512-86-0

821.135.1-7

Scrisori din țara lui Fâse
ISBN 978-606-8512-86-0

MARCU ANTON

SCRISORI DIN ȚARA LUI FÂSE

RAWEX COMS
București, 2014

CUPRINS

El a mers din succesuri în succesuri

ȚARA LUI FÂSE

Copii, azi o să spun o poveste. S-o luați așa cum este: o poveste. A fost odată, n-ar mai fi fost, o țară nordică, având doar două anotimpuri – iarna și vara – atenție, iarna nu-i ca vara cum ne învață un filosof înghețat, mâncat de lupi (le plăcea înghețata) și nici o culoare politică. I se spunea **„Țara lui Fâse''**. I se spunea așa pentru că în ea domnea **Fâse**. El venea la tron după Ceașcă, Nelu care-a găurit drapelu' și Iedu Mare care nu mai are stare.

Fâse era împăratul ales de noi într-o joi când n-aveam mintea la noi. Că mai bine l-alegeam pe Țuț-Prostuț care, oricum, nu ne-ar fi umplut de atâta reformă ca de râie căprească. Dar mă-ntorc și zic: Bine am făcut pentru că **Fâse** e ca noi: poltron,

șprițar, curvar și șmenar. A fost chiulău, bișnițar, a bătut lumea cu un par. E pontos, miștocăros și ranchiunos. Știe danțul țigănesc și cadrilul politic. N-are mamă, n-are tată, n-are patrie adorată. E beton pentru țara asta nordică și manelizată. Plânge când vrea el, arestează când vrea el, îi manipulează pe toți și pe urmă-i aruncă la coș, unde vine un cocoș. Pentru el contează doar o stea polară, blondă, trecută de vară, care crede că țara asta nevolnică e cămara dumneaei unde iei ce vrei dacă dai patruzeci la sută din lei pentru Fondul care-ajută, viitorul să se-mpută.

O reclamă de la radio-ul nostru Gogo-național spune de zece ori pe zi că ministerul dezvoltării și uitării de la marginea mării se ocupă de viitorul tău și tu, nemernicule, n-ai decât să te înțepenești într-un city-breake și, gata, ai uitat de foame și de sete și de dor de codru verde.

În **Țara lui Fâse** cele mai tari sunt serviciile: Fă-mi un serviciu mie, îți fac un serviciu ție. Dacă întrebi de banii tăi ți se răspunde ferm arătându-ți-se o groapă: aici sunt banii dumneavoastră. Acolo sunt banii dascălilor, ai militarilor în rezervă, ai funcționarilor publici, ai tuturor celor care au avut șansa istorică să trăiască în aceste timpuri gâlgâind de reformă.

Fâse merge din succesuri în succesuri, călare pe un boc mic și cuminte (acesta e o specie de iac), ne arată calea și valea, își arestează dușmanii în direct și la oră de vârf, arde cu fierul roșu presa ticăloșită, cu predilecție pe țigăncile împuțite, mersul lui victorios nu e tulburat de nici o opoziție bleagă și adolescentină, el stă cu mâna pe găină și împușcă virgulă cu sudalme, pe cei răi îi ia la palme.

În urma lui vin cohorte de băieți buni, cu sacii plini de foloase, cu funcții grase și bănoase, nimeni nu

trădează pentru că se-ndosariază și se deneantizează.

Țara este fericită și cu lacrimi pe obraz. Va vota din nou pentru Marele Erou care ne va cadorisi cu o sută de lei, o găleată de plastic plină de produse, o bicicletă și-o promisiune de viitor făcută de doamna blondă din sonete (să mă scuze Shakespeare). Ce dacă nu mai folosim limba română și istoria română ca să nu-i supărăm pe aliații noștri, pe frații noștri seculari ! Plătim toate aceste nebuneli cu câte-o bază la Deveselu (atenție, vă sugerez un loc nou, Botoșești-Paia, și acolo a fost o bază a Tratatului de la Varșovia !), cu câte cinci – șase morți la Zabul, în Afganistan, cu câte-o înjurătură la adresa lui Putin, cu câte-o mediere în Azerbaidjan, cinci recolte pe an, cu grâu american.

Și pentru că **Țara lui Fâse** asta este și ca dânsa suntem noi, hai să vă ofer și o manea pe post de imn al vremurilor pe care le-nghițim:

Noi suntem Țara lui Fâse
Care fu și nu se duse
Pen'că ne-o trase la toți
La copii și la nepoți
Avea fete de valoare
Și le iubea foarte tare
Le lua case și dresuri
Și le-nvăța cu succesuri
Avea-n curte o găină
Să ne dea la toți lumină
Viitor și dezvoltare
Ca s-o iubim foarte tare
Și să fie înainte
Noul nostru președinte
Și încălecai pe-o șa
Și muri calul sub ea…

BLESTEMUL ROMÂNESC

Ce ne facem noi, romanii
dacă vin americanii ?
Ce ne facem noi, zulușii
dacă se întorc iar rușii ?
Tot cu sufletul în gât
din urât în alt urât
și din lanț din nou în lanț
umiliți și făr'un sfanț
Între Vaska și Van Damme
Fericire niciun dram
Suntem ași la Popa Prostu'
că nimic nu e al nostru
ne-au luat vinul, ne-au luat sarea
aurul, petrolul, marea
doar vătafii lor au vile,
iahturi, automobile
doar vătafii lor trăiesc
într-un rai nepământesc
dar și hoții o duc bine
într-o țară de rușine
șpăguită, jefuită, călărită și mințită

iar în frunte tot mișeii,
golanii și derbedeii
când tupeul este rege
țara n-are nicio lege
Așa suntem, în noroi
România e ca noi
firavă ca un copil
e nevoie de-un fitil
să se-aprindă coșmelia
să învie România
să se ducă dracu' toți
și consilieri și hoți
și vătafi bogați din noapte
când pomenile-au fost coapte
dacă stăm ne stă norocul
putrezește sub noi locul
și ne bate Dumnezeu
ca acum și mult mai rău

Cimpanzeu și cimpanzee

DULCINEEA DIN BĂICOI

Motto:
Să mă ierte cei din Băicoi
Că era vorba de Pleșcoi

A fost odată ca niciodată o puicuță mai blonduță, cu tupeul cât încape într-o minte de maimuță. Într-o țară foarte rară, ea a devenit șucară, și-a pus un cocoș pe gard și l-a crezut leopard, a luat banii din parcare, s-a dat lângă cel mai tare, lângă omul cu trei ochi, să nu-i fie de deochi, a făcut și facultăți, și-a luat genți, și-a luat esteți, s-a dat divă, s-a dat Thatcher, s-a dat și locomotivă.

După ce furase tare, ca șefă la dezvoltare, constructoare de parcări, de săli de sport prin cătune fără gări, de patinoare pe văi, unde nimeni n-are gheață, nici măcar Pinalti, greață.

Iată, vine coana Leana, clipindu-și spre lume geana, să ne ceară să-i dăm votul, s-o iubim așa, cu totul, dară în spatele ei, e un chip de zero lei, un sforar intrat la apă, ori, mă rog, pierdut în gheață la ceaiul de dimineață.

Ah, ce dor, ce chin, ce jale, pe la noi prin sat, la vale, nimeni nu îi mai iubește, nici procentul nu le crește. Și-au făcut atâta bine la vecini și la vecine ! Fetelor cu aragaz, le-au băgat în dotă gaz, de la ciolovecii buni care munceau împrejur să ne dea doar alumină, le-au băgat o priză-n curte să nu cheltuie prea multe.

Pe bătrâni i-au ușurat, că aveau pensii de cărat și din greutăți le-au luat, pe profesorii grăsani i-au subțiat rău de bani, să nu mai plângă obezii, să zburde prin văi ca iezii.

La copii, așa socot, dacă mai vorbesc de rău, le vom da o palmă-n bot și vom gunguri curat, precum că i-am mângâiat.

Peste toate astea, țară, noi am făcut primăvară ! Un matroz și o matroază, căpitanul și o loază, ne arată viitorul, iar vor ferici poporul. Hai, votați-o, nație, că altfel rămân în stație și-i cam saltă de aice sluga lor din pădurice.

Cred că din povestea mea n-ați prea înțeles nimica – e mai bine pentru mine, că altfel mandat îmi vine tocmai când stăteam pe vine – ca să v-aburesc mai tare, vreau să bag și o cântare:

Fabulă de junglă

Cimpanzeu și cimpanzee
devotați întru idee
simț politic nu au, zău,
interese – căcălău
ei iubește Romînica
Cimpanzeu și Cimpanzica
le-a dat bani, le-a dat putere
tot ce mușchii lor o cere
ca să stea mereu la mall
și-au luat un papagal

cu fason de amiral
demagog și găunos
dar și el cam furăcios
merge banda, merge bine
nu-i obraz și nu-i rușine
numai junglă-n partea ceea
cimpanzeu și cimpanzeea
Doamne, mulți sunt derbedei,
cimpanzee, cimpanzei !

BALADĂ DE SINUCIGAȘ

Pe vremea-nevreme a lui Ceașcă
eram mulți și egali, sărăcani demni
pe vremea-nevreme a Matrozului-
Rădașcă
suntem cam 80% sărăcani solemni
cu drept la lătrat și la privit
maidanezi în marele oraș
în care alunecă limuzine
și gunoierii nu mai au făraș
Ce bine e să te scoli dimineața
și să știi că te duci nicăieri
ce bine e să nu mănânci azi
știind că poate ai mâncat ieri
ce bine e, Doamne, să fii român
în țara ta, servitor și stăpân
stăpân pe vise, servitor cu viața
mi-e scârbă să mă scol dimineața
nu mai vreau să mă scol dimineața

Dacă treci prin pădurice
Leul e prezent aice
Deneaul tot aice...

MADAM PĂDURICE

Ea era fină, delicată, făcută din bucăți mari de carne macră, așezate pe niște picioare de pod, astea se numesc stabilopozi, nu ? – capul rotund cu niște ochi mari și inexpresivi, o Grettchen sportivă, netulburată de nicio urmă de inteligență.

O chema, pe bune și pe rele, Madam Pădurice. Făcuse sport în tinerețe, pentru că trupul neterminat nu-i permitea altceva. O băgase la coș, fără milă și fără silă. Tăticul ei, pădurarul, o îndemnase și spre o facultate de top. Pe care ea o făcuse băgând-o la coș, încropindu-și lucrări și teste ca în poveste, pe urmă își procurase, pentru că așa fac procurorii, își procură, un june străin, băutor de Tokayvin, slujind alte interesuri, neavând cu valahii prea multe înțelesuri. I-a luat numele

și glumele, i-a stricat laptele matern, adică i l-a covăsit, cum se zice prin satele valahe, apoi a fost găsită de **prințul care bese cătând Cenușărese.**

Asta e povestea, scuzați ușoara vulgaritate ! Prințul a găsit-o și a folosit-o.

I-a dat slujbă domnească, dreptatea s-o împărțească, să îi radă pe dușmani, să vadă Europa cum lovim noi corupția, când ea ne lovește-n interese, noi având numai un steag, dintre toate cel mai drag.

Sigur că i-a plăcut Evropei acest Baros lemnos, să vadă cum își trage Valahia în barbă, cum doamna Pădurice îi dă fragedă iarbă, când arestează dânsa, miniștri primi ori doi, să pară țara asta un ne'mpăcat război.

Pe doamna Pădurice o apărară mulți, și mai ambasadori și mai corupți. Ei, străinașii puri își cam făcuseră averi la noi, în păduri.

Nimeni, niciodată, n-a numărat

banii pe care i-au halit rușii ori amerindienii, ca să nu supărăm pe japonezi, cei care n-au altă avere decât yenii.

Pe doamna Pădurice mulți o credeau cea mai dreaptă, cea mai oarbă, cea mai justiție din câte erau prin frumoasa coaliție.

Nu conta că a lovit pe oricine a zis că nu-i drept, că nu-i chiar cum doar dânsa a scris.

Ea a ridicat, peste această neîndurare, cuvântul ei imberb, fundul ei mare, ea s-a raportat și s-a colportat doar la Șeful cel venit de pe mare.

Ce ce-o avea-o la mână Bășitorul Suprem pe madam Păduricea română ?

Vor trece lunile-n goană, vom afla, nu mă tem !

De Madam Pădurice, eu nu mă mai tem !

LA PIAȚĂ

Noi suntem săraci
nevrotici, ciumpalaci
Am o mamă mică, mică
o bunică și mai mică
lor de viață le e frică
au muncit și-au tot muncit
și nimic n-au folosit
numai foame și necaz
în Romȃnica de azi
Președintele-i fudul
iar guvernul tot sătul
și dacă îi bagi în priză
ei clănțănesc despre criză
criza mamii lor de hoți
ministresele la toți
umflă conturi, jeep-uri, vile
noi, proștii, trăim cu zile
până într-o dimineață
când ne-am dus cu toții-n piață
și i-am cam scuipat în față
și pe ăia și pe toți
tu-le mama lor de hoți
și averile la toți !

Noi nu iertăm nimic

BARONII DE MANALONGA

Ei au apărut din ceață, într-o zi, de dimineață. După-o mare Zvârcoleală când am cam lipsit la școală.

Când alții, mai din afară, au terorizat prin țară. Ordine-au făcut tot dușii, uigurii și bielorușii.

După asta a fost bine, trenuri au venit pe șine. Cu baroni de Manalonga, care-au pus mâna rapid pe averea de partid.

A venit, nu mai știu anul, dintr-un avion, Greuceanul. A luat tot ce era-n jur, nici nu l-a durut în pix, el credea că-i mare ban în orașul Mic Valah și-a marcat banul la fix. Altul care-a fost pe tron, cumnat cu Sfântul Miron, a vândut trenuri cu șine, pentru dânsul a fost bine.

Altul, manechin mutant, neșcolit, dar elegant, a luat legenda aia, cu

fiii babei Vrâncioaia, a luat vinul și pădurea, Miorița și securea. A domnit fără de frică peste țara lui cea mică.

Dar să nu-l uităm pe cel care, cu blasfemie, își asociază numele unui mare poet. Metafizic și sărac. Poetul, nu el. El e bogat, umflat de funcții și beneficii, slugă la împăratul cel șantaliu, degrabă uitătoriu a tot ceea ce a făcut și a zis. Nu cred că o să-l ajute tupeul și snaga să mai fie ceva în țara asta unde veșnicia s-a chemat și Blaga.

Altul, de conturi să-l scutur, ca de-o aripă de flutur. S-a crezut Ștefan cel Mare, care seamăn nu mai are decât suceveanul soare. El a scris cu oi pe munți, dosuri a pupat și frunți, s-a ales mereu gămanul, democratul, ortomanul, acum ne-nvață morala, etica și chibzuiala.

Țara mea, din flori îl scutur, pe zmeul cu cap de flutur !

Mai departe nu mă duc, în Moldavia străveche, din Bacăul cel

uituc, a plecat un pui de Ciuc, meșter-grindă în campanii, cel ce cade în picioare, cel ce face jocuri calpe și n-am de unde să-l apuc.

Alt baron de Manalonga, fotbalist precar și, poate, inginer de felinar, dintr-o gară de câmpie, unde Vedea intră-n iarbă, politician de seamă și boier cu ștaif și barbă. Cum se vede, un' se vede când îl cheamă chiar Văzutu', baronul de Bordureni, marmoratul fără niciun pedigri de Arnoteni. Parvenitul care joacă table turcice la Nisa-n vale, cu un neam de-al lui Bassino, mafiotul din Trivale, cere ca să-i vină grabnic, într-un avion privat, un transport de mititei, de la vechiul Cocoșat.

Nu-l legați ! E prea bogat și prea are pile mari, Pădiricea îl păzește de dulăi și de măgari.

Mai bine, duceți-vă în Vestul sălbatic. Lângă pustă, în Aradul lucid. Acolo, unde puteți cădea-n falcă și veți găsi un mare partid. Stăpân peste toate, afaceri și roate,

justiții locale și neamuri cu însuși Măritul din Vale.

Să mergem la mare, la un carnaval, vom vedea măscăriciul regelui Val, îmbrăcat ca Guevara, cu o minte mai mică, primarul adus de ultimul val. Cu gagici și vedete, cu procese pe rol, urmărit de golanii justiției oarbe, el, domnul Păstaie, candidat la survol și baron al acelorași mize cam oarbe.

Sunt și alți baroni de Manalonga.

Și liberali de soi, și Uioreni, și Stavarachi și Petrachi Ilfoveni, și Boci mai convertiți în pedeliști, pâmpiți ori travestiți.

Extemporal de clasa a cincea:

Țara noastră este bogată. Ea are câmpii, munți, dealuri, râuri, mare. Țara are numeroase bogății ale solului și subsolului.

Comentariu:

Țara noastră nu mai e a noastră.

Baronii de Manalonga sunt adevărații stăpâni. Ei și slugile lor au luat totul. Ce a rămas au luat

străinii veniți să ne **monitorizeze**.

„A monitoriza" este verbul care, peste vreme, semnifică **davai ceas, davai moșie, davai și haziaica mie**.

Cine sunt bacii baronilor de Manalonga ? Deocamdată, nu vă pot numi decât trei: ăl de-a găurit drapelul, ăl de a deschis balconul și un amiral pierdut care flota și-a vândut. Când vor apărea și alții, o să vă anunț.

Stați pe-aproape, că tot voi pierdeți...

JOC DE COPII SINGURI

Ala bala portocala
viața noastră-i alandala
de când am căzut în boală
pe-o coajă de portocală
când știm carte n-avem parte
altul cașcavalu-mparte
uși se-nchid și se deschid
la taraba de partid
cât e, Doamne, până când
ne vor termina pe rând ?
Vom lua olturile iară
și-om pleca în altă țară ?
Vor rămâne-aicea banii
vilele și barosanii
numele și datoria
crucea lumii – România
dor de peste mări și țări
unde ne va roade boala
n-am plecat de nicăieri
ala-bala portocala

Cine tace oase roade

MEIN KLEINER MUTALAINER

I se spunea Tăcutul. Pentru că o tăcere a lui semnificativă (așa cum lătra un discipol mai flecar) transmitea mai mult decât toate cuvintele limbii române (pe care, oricum, n-o prea bine cunoștea) folosite de adversarii lui.

După el, după Tăcutu, umblau doi scutieri, purtători de prompter, unul Lodovico Fanfarono conte de Tranca-fleoncone, altul Vasile Eminescu (ori așa ceva), zis Vameșul plin de arginți, roșu cam făcut la dinți. Ei îi dădeau laptele matern.

Ei îi suflau vorbele ce trebuiau spuse nației din vârful ecuației.

Vorbele despre **putut**: **cine poate la Sibiu, poate și la Târgu Jiu, cine poate la Fetești, poate și la București, să trăiești și să-ți faci**

case, nu două, ci chiar vreo șase.

Medita-m-aș și n-am cui, să-i dau banii neamțului care, neavând copii, nu dă bani pe jucării.

E boier nea Hahahanis, stă acum în Primăverii unde stau toți pompierii, marinarii și golanii, sărăcanii fără banii.

Când se sperie nițel, mai merge pe la Băsel, să mai ia niscai putere din bamporu' care pere.

Și cântă ei, amândoi, cântecul de ciripoi:

Căpitanul Robert, târ-târ-târ
Stă pe covertă-n picere
Și esclamă cu durere
Ete, măi, Klaus, bamporu' cum pere
Tât-târ.

Liliacul fuge, fuge
Procororii nu-l ajunge

GUNOIERII

Nu sunt cei ce umblă noaptea
măturând orașul trist
nu-s țigani cu tomberoane
și cu fire de artist

sunt băieții cu tupeu
nărăviți la ce-i mai bun
neamuri proaste parvenite
sub steagul lui Moș Adun

demagogi cu cinci cuvinte
grămătici fără de școală
ei dau legi, pomeni și mite
și exemple de morală

ei sunt, tată, gunoierii
sunt stăpâni fără tăgadă
îmbrăcați de la Versace
nici nu mai pășesc pe stradă

numai iarna, câteodată
somnul lor dă în coșmar
vine viscolul, prieteni
și-i înzăpezește iar

să îi facă iar ce-au fost
nărăviții la trai bun
latră în zadar la iarnă
sub steagul lui Moș Adun

Un șacal foarte mic
Scheuna într-un ibric

DON LODOVICO DEMAGOGGIA

El era italian din regiunea Nonnia, dintr-un orășel numit foarte frumușel Magoggia. Ca să pară mai roman, părinții i-au spus Lodovico De Magoggia, copil căzut din leagăn, cu talente la chitară și tenor de operă bufă (v-am spus că a căzut din leagăn și a făcut buf). S-a făcut mare, meserie cam subțire, artă la amatori, dar Cântarea României nu mai era, așa că a intrat, cu un fler nebun, taman în politică. Un' să fie, un' să fie ?

În grădiniță, făcuse o pasiune oarbă pentru o fetiță de plăcintar, Florica. De la amintirea Floricăi, s-a descoperit fan al Brătienilor, marii oameni cu moșia la Florica. Așa că Lodovico și-a luat chitara rece și s-a aruncat cu capul înainte în siajul Brătienilor. Nu prea știa el doctrină,

că asta vine de la lecturi, nu de la degustări de băuturi. Dar nu contează, Lodovico votează, face animație, face gălăgie cu grație. E grandoman și mitoman, așa câștigă un divan. Divan de catifea sinistru pentru că-ajunge chiar ministru. Nimic nu mișcă, nu gândește, nimic nu semnează, Doamne ferește ! El își slujește numele și logia, e Lodovico Demagoggia.

Îl înjură tare chiar pe farsorul cel mare ce se uită-mprăștiat peste dragul său regat. Când o-ncurcă din prostie și din băutură vie, întâmplată la volan, se poartă ca un golan. Iute sucește macazul, își ia chitara și prazul și-ntoarce la zeu obrazul. Hai să-l lăudăm pe țar, chiar dacă e marinar, s-aruncăm în baltă crinul și să ne-acordăm suspinul cu manșaftul care vine, chiar dacă e-un pic rușine, să facem pe papagalul, să cântăm șlagărul teuton pe un prea ridicol ton:

***El comunică când tace/ El că cum** va face iară/ Meditații pentru țară/ Și toți își vor lua case/ Nu una-două, ci șase.*

Lodovico megafono, fanfarono și bufono, nu-i un om, e un model, ca un politruc fidel, politrucului mai mare scos de soartă pe cărare. El se-ntoarce cu cheița, ca o jucărie veche, el se crede fante, fante, abil fără de pereche. Din păcate, nu e singur, mulți sunt de calibrul lui, politicieni de gumă, niște căuzași hai-hui, care-n țara asta proastă se cred mai ai dracului.

Lodovico, Lodovică, eu tot cred că ești nimică și-o să bată vântul tare să te smulgă din cărare.

Ia-ți chitara și gargara și lasă-mi în pace țara...

ISAURA

Celei care a declanșat nebunia mondială la Apa cea Mare

Floare murdară din Ferentari
Iarbă de leac și de uitare
și lemn din crucea acestui timp
bolnav de neîndurare

Cum să te cheme, cine ți-a dat
nume de-alint și de beție
și ți-a ursit să mori devreme
să-ți faci copiii în pușcărie ?

Viața ta scurtă ca o manea
tu, lună neagră cu ochii mari,
trăind în ghena acestui veac
floare murdară din Ferentari

Pe vremea când la pieptul lui voinic
Torcea alene Crin cel mic

CARE-I PONTA ?

Să vă spun care e ponta
Luați un talian mai nou
Priceput la zidărie și uns cu politichie
Luați și-un pic de machedoană
Nu din aia de la Geoană
Peste tot turnați din plin
Zaibăr negru ori chiar țuică
De-a lui Petrică Stoian
Și-aveți un soi de oltean
Botezat de nașu Tase
Când era umbra lui Escu
I-a zis micul Titulescu
De atunci trecură anii
Îmbătrâniră dușmanii
Prietenii și băseii
Lingușitorii, mișeii
Crescu mare, mânca-l-aș
Pesedeul Victoraș
Și trăi coabitarea
Până-l ustură spinarea
Fu prieten cu un crin
Până-l umplu de venin

Învățǎ limba sârbească
Ca și popii s-o vorbească
Mai minți că nu se poate
Mai uită pe jumătate
Dar, în fine, asta-i ponta
că n-o fi Vasile Conta
filosof idealist
nene Tase, nu fi trist
dacă-o fi el înainte
noul nostru președinte
poate uităm de Băsescu
și de blestemul lui Escu
O fi bine, n-o fi bine
Doar dracu' să știe cine
Fiindcă altul nu mai știe
În frumoasa Românie

Imprevizibilă, inconsecventă și
virulentă
Mai mult frumoasă decât inteligentă

MONA,
CÂNTEC DE RUȘINE

În urmă cu două-trei decenii, niște trupe din provincie ori din mahalalele bucureștene reinventau un fel de folclor lăutăresc, multe acorduri furate de ici de colo, multă inimă albastră, multe dramolete înecate în vin prost, în votcă ieftină ori în bere la butoi.

Printre șlagărele la modă era unul foarte chisnovat care-o avea eroină pe Mona. Ce făcea Mona ? Se mărita brusc și dintr-odată și îl lăsa pe iubitul ei cu gura căscată. Să încercăm o analiză:

Se măriiită Mona / Nu știu, Doamne, ce-i cu ea ?

De fapt, asta ar fi ideea principală. Conotații: **Mona e imprevizibilă, inconsecventă și virulentă.**

Să fie astea caracteristici ale tuturor Monelor ? Păi, când ajungem, vrei,

nu vrei, la Monica Dragavei, procurista de prin Tei, se aplică oare norma, ne ia din gură șaorma, măritându-se rapid, cu partid, fără partid, numai să s-aleagă dară, bulibașă peste țară ? Încruntata de Monică, n-o credeam așa voinică, credeam c-o are prea mică, să se-ncumete ăst an să devină căpitan, scuzați ***că ca*** noi sunt mulți, marinari și mai desculți, lângă doamna blondă, fistichie, cu mărgele de o mie, merge și-o Monă boccie. Ea care-a turnat cu spor în pahare la Bruxel, la baroșii cei mai mari, cum că toți românii fac, frate, crimă de lezmajestate și dimineața și seara, să-i umflăm pe cremenali, asasini de amirali, să-i răstignim pe capotă, să-i lăsăm și fără dotă, pensie, leafă tăiată, să se-nvețe minte-odată.

Mona nu-și schimbă poziția, ea e însăși **Inchiziția**. Este zeița dreptății din balconul facultății. Procurista pilangie are fani vreo una mie. Or

să meargă toți la vot să-i dea votul peste bot.

Ea va fi la Cotroceni, noul nostru președinte, încruntat și fără minte. După Marele Broscoi doar pe ea o votăm noi. Imnul țării-l vom schimba, e destul cu deșteptarea, hai să-nfăptuim șchimbarea.

Vom cânta și vom urla:

Se mărită Mona mea/ Nu știu, Doamne, ce-i cu ea/ O fi mușcat-o oaia/ O fi mușcat-o oaia.

Așa-i imnul, măi, feciori, se cântă de două ori.

ELEGIA VIERMELUI

Peste noi iarna s-așterne
eu sunt vierme, tu ești vierme
suntem ai pământului
suntem robi cuvântului
într-o piață-n Răsărit
unde-i aerul rărit
unde-i aurul furat
dat zălog pentru păcat
unde foamea e regină
unde-i noaptea tot lumină
unde vin jandarmii tineri
să ne bată până vineri
să ne bată până când
nu vom mai pleca nicicând
Peste noi iarna s-așterne
tu ești vierme, eu sunt vierme
niște oameni de zăpadă
într-un an când o să cadă
iar, minciunile – grămadă

Să plângem împreună: pe căpriorul ăsta îl cheamă ***România...***

EU VĂ CUNOSC PE TOȚI VEDEA-V-AȘ PRINȘI, BANDIȚI ȘI HOȚI

Păi, da' cum ?

În aproape douășcinci de ani ați ajuns din copii modești, unii cu pantalonii rupți în cur, alții profesioniști de mâna a patra, alții amatori fără școală, alții dizidenți de operetă cu un cal la bicicletă, alții scriitori terminați în moșieri transformați, ați ajuns, zic, mari boși fără boașe, dar cu vile pricopsite, cu iahturi și cu mașini să dea boală în vecini, ce-ați făcut, măi, frate, oare, v-ați căcat în scăldătoare ?

Nu, bătrâne, vă spun eu, ați avut prea mult **tupeu**. Într-o țară fără legi, cu judecătorii blegi, ori corupți ori șantajați, voi ați fost cu mita frați și cu mita v-ați hrănit, până ați agonisit

mari averi din snaga țării, care moare istovită, călărită și mințită de golanii îmbuibați, crăcănați și avortați care au în fruntea lor pe un amiral de paie, fără creier, fără... puncte, un sugar la licurici, un golan de pe aici, dintr-un port fără export, pare viu, da-i foarte mort.

Văd, aud că ați furat. Văd, aud că țara asta cade-n sărăcie proastă. Unde-s banii ei, prieteni, mă întreb mereu mai tare, oare nu vi s-a făcut dor de naționalizare ?

Nu aceea comunistă, a unora care-au fost stâlpii României vechi, ci una de tot legală, a celor fără de școală, de morală și de lege, a unor hoți de drumul mare, politicieni cu stare, lipitori la statul prost și corupt și fără rost, dați-ne țara-napoi, suntem triști și suntem goi, dar suntem, sluji-ne-ar popa, cetățeni din Europa !

Plânge râul, plânge ramul, Occidentu-nchide geamul și nu știe că-i târziu, că prin noi e drumul care,

spre barbari, că dacă n-o-nchidem iară, va fi jale peste țară, peste-a voastră, vitregi frați, liniștiți și îmbuibați.

Nu vă mai jucați cu mine, Costandine, Costandine, dare-ar boala între voi, azi, când nu mai vrem război, vrem doar țara înapoi !

MINCIUNA
- dealului Cotroceni -

Minciuna stă pe-un deal de vorbe
ne unge nările cu vin
noi credem iar, noi, fericiții
trăim puțin, murim puțin

cârtiță oarbă e minciuna
noi o credem vizionară
când treieră cuvinte goale
despre un viitor și-o țară

până-ntr-o zi când explodăm
în piața vieții noastre iar
și-ncepem să ne regăsim
după un nou abecedar

Și ninge peste noi cu vise
cu amintirea altui veac
sunt, Doamne, azi, român și singur
mai înțelept și mai sărac

Nu vă temeți, ăsta nu e ursul românesc

DANS ȚIGĂNESC

Cel mai bine e să fii
tupeist și derbedeu
cel mai bine-i să fiu putin
iar tu **medvedevul** meu
eu ce-ncălecasem țara
ca stăpân și căpitan
tu, **medvedul** meu de paie
cu aplomb american
trece anul, vine anul
numai ochiul și timpanul
numai blonda și golanul
la timonă – căpitanul
geaba-i lume luminată
geaba-i piață revoltată
geaba e popor român
eu am fost și sunt, rămân
poate pân' la primăvară
poate pân' la ghiocei
Doamne, dă căldură-n țară
să uităm de tot, de ei
să uităm de dansu-n care
ursul cel străin dansează
iar la cap de lanț, țiganul
neamu-acesta-l tot sfidează

A ÎNNEBUNIT BĂSEL

– scuze pentru poemul lui
Arhip Cibotariu –

A înnebunit Băsel
Şi se răsteşte la noi
Că nu-l mai iubim pe el
Nici pe diva din Pleşcoi
Toţi românii au uitat
Ce-a făcut el pentru ţară
Ce averi a adunat
Din tupeu şi din gargară
Din succesuri aranjate
Cu ţigani şi cu golani
Preşedintele ruşinii
Călărind de zece ani
Ţara asta prea minţită
De farseuri şi gogomani
Un blestem să-ţi cadă bine
Băsel, să-ţi fie ruşine
Faţa ta să fie, vai !
O minciună revărsată

Și călcată de tramvai
A înnebunit Băsel
Cu toți ce mai cred în el

N.A. Nu știu ce naiba mi-a venit să ilustrez această carte de pamfleuri cu poze de maimuțoi și prădători. Da' chiar nu știu !

RAWEX COMS
Imprimat la Editura RAWEX COMS SRL
București
Tel: 0720 773209